

תיאטרון
בית ליסין
בדיזנגורף

תפוחים מו המדבר

מחזה ישראלי חדש
מאת סביון ליברכט

ידידים

אבידן-בריר ברוריה וד"ר אברהם בריר
אופיר ד"ר סימה ואבינעם
אחיעזר רותי
אלבין גליה
אמיר דנה ושרון
בהט מרישה וג'ו
בוקשפן נורית ועמירם
בוקשפן רותי ואלדד
ברנר אביבה ועוזי
גולדמן רחל ופרופ' בולק
גליקסמן דליה ויוסף
גרוס צביה ופרופ' יוסף
דברת מירי ואהרון
דגמי הגר ועדרא
דיק נאוה ואמנון
הרטמן אסתי ואלקס
זהר נילי ואלי
טל דבי וסנדר
מולכו שלומית ויצחק
מור דינה ואלי
משפחת פדרבוש
נשיץ נחמה וגד
סאקר רבקה וצוקר עוזי
סגל מרשה ומיכאל
עופר רחל ודן
פוקס רעיה ויצחק
פינס עודד
פרי עדנה
צ'ורלי תמי
קרמון בלהה וצבי
רהב הילה ורני
ריימן נירה ופרופ' אוריאל
שחר זהבה ואריה
שטרומ איתי
תאומים אדית וסטרכלביץ' משה
תאומים עירית ומשה
תרומה בעילום שם

מייסדים

אהרוני קלרה
בירנבוים נטלי וצביקה
בראון גבי ועמי
ברנדס ג'ני וחנינא
ברקת אלונה ואלי
ג'יבלי בנימין וד"ר אלישבע
ויסמן ברוריה ודודי
זילכה שירלי ויגאל
זרניצקי אורה ויוסי
חודורוב פארה ועופר
חכים דורית
טיומקין יהודית ואבי
טוקטלי ד"ר עדנה
סגול טובה וסמי
עוז ענת וחרלפ אולי
פרופר סוזי ודן
קרן מרק ריץ' לחינוך, תרבות ורווחה
קרן ראובן ואדית הכט
שטיינדלינג סוזאנה
שטר-אינשטיין ישראלה ואינשטיין אבי
שקד שושנה וישעיהו

מייסדת ויו"ר אגודת הידידים:

ג'ני ברנדס

מנהלת אגודת הידידים:

פארה חודורוב

מזכירת אגודת הידידים:

מעין סרבר

שחקני התיאטרון לעונת 2006-2007 (לפי סדר א-ב)

עוזי ברעם - יו"ר
ערן אברהמי
פרופ' ניב אחיטוב
איל ארד
סמי בן-יעיש
אורית וינס
שלום חבשוש
אביגדור לוין
הרצל סייג
אריאל קפון
מוטי שילה
רחל תורג'מן

טריסי אברמוביץ
שי אגוזי
גולן אזולאי
מיכל אטלס-קצירי
יונה אליאן-קשת
שרון אלכסנדר
גילת אנקורי
ליאור אשכנזי
אפרת בוימולד
גלי בן-גיאת
טלי בן-יוסף
חגית בן-עמי
ששון גבאי
מרים גבריאל
תם גל
צחי גליק
מירב גרובר
מורדי גרשון
נתן דטנר
ברוך דרוז
יואב הייט
ליאת הר-לב
דניאלה וירצר
ארו וייס
שלמה ויישניסקי
מרים זוהר
יורם חטב
זהרירה חריפאי
יורם טולדנו
מיכל טראוריג
גדי יגיל
אושרי כהן
אורנה כץ
עמוס לביא
אסי לוי
ניב לוי
מיכל לוי

להצגה זו:

עוזרת במא: שרון בכור
מנהלת הצגה: שרון שפירא
קריינות: אריה אורגד
מנהל במה: בטו בנדר
עובד במה: אברהם נתנאל
תאורנים: אולג סטפנוב, פרננדו מחאיקר
הגברה: תמיר אלפיה
מלבישה: מיכל אלוני
אביזרים: אריאלה רוזנברג
פאנית: מריאנה גרייב
ביצוע תפאורה: תיאטרונית
הפקה ועריכת תכניה: שרון סינדל, מיכל גלעד
צילומים בתכניה: יוסי צבקר
צילום שער התכניה: אייל לנדסמן
עיצוב שער התכניה: סטודיו z

עיצוב התכניה: נוסטלסטודיו
הסעות: אמניות בשירות-הסעות אמנים
שני שירי לדינו
מאת אסתי קינן,
מתוך הדיסק "תוגת הזמן"

צוות טכני

מנהל טכני: ישעיהו ביבלש
מנהל במה ראשי: אלברטו בנדר
מנהלי במה: נחום רז, ברוך וידרה, סטן מרק, סטניסלב סווסקיין, אברהם נתנאל, אלי אוחיון, דניאל לוין
עובדי במה: חאלד ג'אבארין, זיו אורפז, יהודה גרוס, ליאור סאלם, דניאל ברק, יוסי בכר
מנהל מח' תאורה: ראובן וולנר
תאורנים: שוקי אברחמיה, זאב נבון, אולג סטפנוב, דולב ציגל, ניסים דלרייה, שמואל הס, פרננדו מחאיקר, ליאור עזרא, צפריר דגן
מנהל מחלקת הגברה: גיורא הרמן
הגברה: תמיר אלפיה, יוני לביא, אורן פרי, יוני כהן, עומר יולביץ, ניצן דגן, אבישי אסור
מנהל ייצור: רמי דקל
מחלקת אביזרים: אריה האובן
מנהלת מח' הלבשה: אביבה חיזי
מלבישות: ויקי וייסמברגר, יעל כהן, גלי פרי, אריאלה רוזנברג, נטליה סביצק, מיכל אלוני, ליאורה רון, טל אדמון, מיכל לוטן, מיכל בלומנקרנץ
אחראי בטיחות: יעקב הכהן

מנהלת התיאטרון:

ציפי פינס

מנהל אדמיניסטרטיבי:

צבי ירון

חשב התיאטרון:

יוסי גורודנסקי

מחזאי בית:

הלל מיטלפונקט

דרמטורג התיאטרון:

אבישי מילשטיין

מנהלה

מזכירת התיאטרון: תלמה גנור
מנהל שיווק: מיכה וייסמברגר
מנהל מכירות חוץ: יגאל הריטל
מנהלת מח' מכירות: עירית סחוניצקי
מכירות בית: שירית קורטה, דברת והבה
מנהלת מחלקת חינוכית: ניצה שכנר
מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס
מחלקת מנויים: דורית מוסבי, יהודית רוקבן
דוברות ויחסי ציבור: שרון סינדל
מנהלת פרסום: מיכל גלעד
מנהלת חשבונות ראשית: תלמה מסינגר
חשבת שכר: שרה מאירוביץ
מח' הנהלת חשבונות: זוהר פורמן, טלי חובב, מירב כהן
פניות הציבור: טל שני וייסמברגר
מנהלי שרות לקוחות: טל ימיני, מעין זסקורט
נציגי שרות לקוחות: ביסון מירה, בבנישתי נעה, בן-דוד רות, גורן מיה, גראף מיי, כהן הילה, לימונוב סבטלנה, מזה שירה, מתנה אפרת, סברוב מאיה, עזריאלי ליאת, קרמני חלי, שמש יואל
מרכזיה: דבורה אהרון, יעל מטלון
אחזקת בניין ומחסן: משה גנץ, איציק סלח'י, גולן ימין
אחראי סדרנים: שלמה דיידוב

אגודת ידידי תיאטרון בית ליסין
נוסדה באפריל 2006
לפרטים ולהצטרפות:
טל. 03-7255338

תפוחים מו המדבר

מחזה ישראלי חדש
מאת סביון ליברכט

המשתתפים:
לאורה רבלין - ויקטוריה
רבקה נוימן - שרה
עמוס לביא - ראובן
יונתן פז-בוגנים - דובי
גלי בן-גיאת - רבקה

בימוי:
עודד קוטלר
תפאורה:
אורנה סמורגונסקי
דרור הרנזון
תלבושות:
עפרה קונפינו
מוסיקה:
יובל מסנר
תאורה:
עמיר ברנר
תנועה:
איריס לנה

משך ההצגה: כשעתיים כולל הפסקה
הצגה ראשונה: 29.9.2006

תפוחים מיו המדבר

מן הסיפור למחזה

פעם, בשעת ראיון, שאלה אותי כתבת: "את מי ממאות הדמויות שעליהן כתבת היית מזמינה לשתות איתך כוס קפה?" ואני אמרתי בלא להסס: את ויקטוריה אברבנאל. למה? בגלל התבונה החרישית, בגלל ההעזה, בגלל היכולת להשקיף על חייה ולהבינם, ובעיקר בגלל שהיא פמיניסטית במובן הכי עמוק של המילה מבלי לדעת שהיא כזאת ואפילו מבלי להכיר את המושג.

הסיפור תפוחים מן המדבר שויקטוריה אברבנאל היא גבורתו, היה אחד הסיפורים הראשונים שכתבתי. למה בתקופה ההיא של חיי, כשילדי היו צעירים מאוד, שנים לפני גיל המרד, ועוד נכוננו לנו שנים ארוכות יחד לפני שירצו לעזוב את הבית - למה דווקא בתקופה ההיא התעורר אצלי הצורך לכתוב על נערה שעוזבת את בית הוריה ואת שכונת מגוריה בירושלים ועוברת, במעשה של מרד, לגור עם בחור בקיבוץ? אין לי תשובה גורפת לשאלה הזאת. נראה שיש סופרים שמתמודדים בכתיבתם עם חוויות העבר, יש שבוחרים לעסוק בחוויות ההווה, ויש מי, שכמוני, כבר מכינים את עצמם שנים רבות מראש לחזרה גרלית עם התמודדויות עתידיות.

ויקטוריה אברבנאל שלי היא יציר דמיון. לא הכרתי מקרוב נשים כמוה ולא אנשים מתוך החוג החברתי שלה ובכל זאת אני מרגישה אליה קרבה גדולה ואני שומעת אותה מדברת מתוכי, בניגון האופייני לה, בצירוף הלשוני המיוחד שבראה לעצמה. בזמן כתיבת הסיפור נכחתי בחייה באחד הרגעים המשמעותיים ביותר: הרגע שבו התגבשה בה החלטה אמיצה לנסוע לקיבוץ הרחוק שבנגב כדי לשכנע את בתה לחזור לשכונה הירושלמית; הייתי עדה לחיבוטי הנפש שלה במשך הנסיעה באוטובוסים עד שהגיעה עייפה ומיוזעת לקיבוץ הרחוק, הזר; הייתי עדה לתדהמה שלה למראה בתה רבקה במקומה החדש; הייתי שם כשפגשה את דובי, הבחור של רבקה, וראיתי איך היא מגייסת נגדו התנגדות ואיך היא נכנעת לקסמו ולאנושיותו. ואיך, בינה לבין עצמה היא מגיעה להבנה שילדתה - שלא כמוה עצמה בנעוריה - מצאה את מחוז החפץ שלה. ולבסוף ישבתי לידה על ספסל אחד בדרך חזרה לירושלים, כשהחזיקה את התפוחים מן המדבר שקיבלה מדובי והפכה בדמיונה אפשרויות שונות לגבי הדרך שבה תבשר לאחותה שרה ולבעלה ראובן את בשורת חייה החדשים של רבקה.

לפני עשרים שנים בדיוק, בקיץ 1986 יצא לאור קובץ הסיפורים הראשון שלי תפוחים מן המדבר. כשהתיישבתי לעבד את הסיפור לבמה, היה ברור לי שהמחזה ילך צעד אחד הלאה. כי בשמונה עשרה השנים שחלפו עשינו גם ויקטוריה וגם אני כברת דרך אידיאולוגית וצברנו נסיון לא מועט. כבר שנים רבות ויקטוריה מחזיקה בדה שאדם בוגר רשאי לבחור לו את חלקת אלוהים שלו גם אם היא רחוקה מכל מה שחינכו אותו הוריו; כבר שנים רבות היא יודעת שבתה עשתה את הדבר הנכון.

וכך יצאנו שתינו ללמד את השיעור הזה לראובן אברבנאל, שבסיפור היה דמות שולית שנשארה תקועה במקומה עשרים שנה, ואילו במחזה הוא יוצא לקיבוץ בעקבות ויקטוריה כדי לעבור את המסע שלו שהוא גיאוגרפי ונפשי, ממשי ומטאפורי גם יחד.

וכאן טמון הדמיון שבין הסיפור הכתוב להצגה שעל הבמה - וכאן גם טמון ההבדל שביניהם.

סביון ליברכט

שדורך על קצות האצבעות

לא

שוכחת את המשפט שאמר פעם, לפני שנים, עמוס עוז, והוא, המשפט, חרט את עצמו לעומק הזיכרון שלי: 'הכאבים הכי גדולים, אמר עוז, מתרחשים במרווח הקטן שבין הסלון למטבח'. והוא צדק, הטרגדיות הכי גדולות קורות בתוך המשפחה.

ולמה זה כל כך מטלטל? מהסיבה הפשוטה שהמשפחה היא ההבטחה הגדולה להגנה, הרחם הראשון, המקום שממנו אנחנו צריכים לצאת לעולם, (כשהעולם לצורך העניין הוא המקום הטעון, מלא מהמורות) ואם לא נצא כשאנחנו מוגנים, אהובים, בטוחים בעצמנו, זקופים ויכולים לעמוד מול החיים - אז איך באמת נעמוד מול החיים, עם איזה כוח? והטרגדיות הרי לא קורות במחזות ספרותיים, הם לא משל. הם אמיתיות וקורות יום יום, רגע רגע. ואם כך מאיפה צצו כל יחסי הציבור הנהדרים (דשא ירוק, גג רעפים אדום, אבא ואמא מחייכים סביב שולחן העץ

המאסיבי, קערת מזון דשנה שאדים עולים ממנה, ילדים מחייכים וכלב עליז עם עצם שמנה בפה מקפץ לרגליהם?) מה קורה פה, איך נוצר הפער הגדול והמכאיב כל כך בין ההבטחה הגדולה בדמות 'פוסטר המשפחה המאושרת' לבין המציאות?

ולמה, לפי אריסטו, המעשים הנוראים ביותר נוראים עוד יותר כשהם מתבצעים בתוך המשפחה? מהסיבה הפשוטה שברמה המיתולוגית, אותה רמת תודעה עמוקה ובלתי ניתנת לערעור, מניח המושג משפחה, מעצם מהותו, חוזה לאושר, חוזה להגנה. ומכיוון שאנחנו טופי מוח לטקס ההוליוודי של היומנה, שמלה לבנה, כוס זכוכית ונשיקה, אנחנו שוכחים שלמחרת מתעוררים סינדרלה והנסך ישר לתוך החשכה מלאת הקורים והחריצנים של הדלעת: חדרים פצפוניים, משכנתא, תינוקות תובעניים, וסדר יום מתיש פיזית נפשית.

או בשפה המושחזת של חנה נווה בספר שנכון יהיה להביא אותו במקום סרוויס או צ'ק כמתנת כלולות "על אהבת אם ועל מורא אב": "לאן נעלמה המשפחה המיתולוגית המאושרת? מהיכן קמו מכי הילדים, מבזי ההורים, בוגדי האחים? מתי נולדו גילויי העריות והאונס במשפחה? מתי התחילו השקרים, הגנבות, האלימות וההתעללות במשפחה? מתי התחילו בני משפחה אחת לייחל אלה למותם של אלה? מתי התחילו אבא ואמא לשנוא זה את זה ולישון במיטות נפרדות? מתי פתחנו מילון וראינו לתדהמתנו את אטימולוגיית המילה 'משפחה' במילה 'שפחה'?"

ועל זה בעצם כתבה סביון ליברכט את המחזה תפוחים מן המדבר. על משפחה שיש בה יחסי כוחות היררכיים מובהקים, אדם אחד חלש, אדם אחד חזק, אדם אחד נשלט, אדם אחד שולט. ולא קשה לנחש, הגבר הוא השולט - הבז - הגס - הקובע, האשה היא החלשה - הפאסיבית, זאת שנושמת טיפות של חמצן בסדקים הצרים שהוא פוער עבורה. וכדמויות רקע יש לנו בת מורדת. ואחות שלא נכנעה לתכתיב החברתי ולא מתחתנת. ואנחנו בעצם לא יודעים אם זה בגלל שהיא מכווערת ויש לה גיבנת או שהגיבנת רק עוזרת לה לקיים אידאולוגיית חיים חופשית ומאושרת. היא לא חיה עם גבר וגם תחתונים וחזייה היא לא לובשת. וגבר אחד צעיר, החבר של הבת, שפסע מתוך המנגנון הפטריארכלי קדימה ו'רואה' את האשה מולו, 'רואה' אותה כאדם שלם, לא כאובייקט. ולא מפסיד מזה. אפילו לא לרגע אחד. אולי רק מרוויח. בעצם מרוויח בגדול. יש לו חברה אמיתית, פרטנרית לחיים. וביניהם יש מרחק נכון ויש גבולות ולכן יש גם אהבה ויש גם כבוד. וכשיש כבוד, רבותי, יש אהבה. אין אחד בלי השני.

אז על מה אנחנו מדברים כשאנחנו מדברים על אלימות במשפחה? שהרי אלימות במשפחה היא נושא הדין כאן, התפוחים הם רק המנה האחרונה, הרמז לתקווה שתבוא אחרי שכולם, יחטפו כל אחד את הסטירה שלו, ואז, אולי, ילמדו את הלקח.

והסצנה הראשונה בין ויקטוריה לראובן היא סצנה אלימה, רעה, מאיימת וכל זה בלי שהונפה יד, שהורם הקול, בלי שניחתה מכה אחת קטנה. והשיא של הסצנה, כשהאמא מבקשת בקול חלש, משתדל, מלא רגשי אשמה, מנסה לרצות - קצת כסף לקנות שמלה לבת לחג. כמו 'קונים לבת של האח' והאבא עונה, "הילדה של אחי מגיע לה. היא יפה."

ובמשפט הזה, הגס והמעליב כל כך מתומצתת דמותו של ראובן האבא, שמעליב את אשתו, מוחק אותה. לפני הכל באופן הדיבור המנוכר, המלא בוז, בוז מקפיא, קר ורעיל. 'הבת שלך', הוא תמיד אומר ועוד בת מכווערת. איזה מין אבא זה שמוודד את הבת שלו בעיניים שמסתכלות על סחורה. בעצם בעיניים מיניות. מבט מיני, היא יפה? היא לא יפה? שווה? לא שווה? זאת הפריזמה שדרכה ראובן מסתכל על בתו ועל בת זוגתו לחיים. האם יש מבט יותר נמוך מזה?

הפסיכיאטרית הצרפתייה מארי פראנס הירגון מתארת

בספרה 'הטרדה נפשית' מצבים שונים ויומיומיים של דיכוי שבהם אדם יכול להרוס את זולתו ולהביא אותו לידי מוות נפשי. הטרדה נפשית מתרחשת בקשרים בינאישיים יומיומיים בכך שאדם אחד מציב את עצמו בעמדה שתלטנית וכוחנית כלפי אדם אחר ובדרך מתוחכמת וכמעט סמויה מוביל אותו אל אבדנו. זוהי אלימות לא ישירה. אפשר להרוס אדם בעזרת מילים, מבטים, נימות קול, שקרים, מניפולציות ומסרים כפולים. לא תמיד מבין האדם הנפגע שהוא קרבן של אלימות.

ובאמת ויקטוריה, אשה שכבר שנים מתכופפת לפני בעלה - לא רואה את עצמה כקרבן. 'חס, וחלילה', היא עונה כשאחותה שואלת אותה אם הוא הרים יד. 'חס וחלילה'. נכון, ויקטוריה צודקת, אבל הוא הורג אותה יום יום, רגע רגע, באלף צורות אחרות, לא פחות אכזריות, לא פחות ממינית. וראובן, הוא רק דוגמא, משל, לכל 'הראובנים' שמסתובבים בעולם.

אלימות נגד נשים כותבת המשפטנית אורית קמיר מבוצעת על פי רוב דווקא על ידי גברים המקורבים להן ביותר: אבות, אחים, דודים, בני זוג אינטימיים ובנים. אלימות גברית המכוונת נגד נשים היא אקט חד צדדי של שליטה, דיכוי, הכנעה, והוכחת בעלות. גברים המפעילים אלימות על הנשים עושים זאת משום שהם מאמינים שהנשים 'שייכות' להם וכי הם 'זכאים' לקבל מנשותיהם 'אהבה', שירות, נאמנות, וצייתנות וכאשר הם מדמים שמשוהו מאלה נישל מהם הם חשים זכות להגיב באלימות, להביע את מורת רוחם ולהעניש את האשה שלא סיפקה את המצופה ממנה."

ועוד הם מאמינים אותם 'ראובנים' שהתחום הפרטי שלהם, "ביתם הוא מבצרם" נתון למרותם המוחלטת ללא מצרים. והם רשאים לנהוג בתוך הבית ובתוך המשפחה ככל העולה על רוחם, בלי שעקרונות חברתיים, נורמות או כללים משפטיים יצרו את צעדיהם."

וזאת, רבותי, הסיבה שכל כך הרבה אלימות מתרחשת בתוך המשפחה. ואלימות אנחנו קוראים היום אפילו לאותו מתח, כאילו בלתי מורגש - אבל שאפשר לחתוך איתו את האוויר כמו עם סכין, ושמורגש עד היום, בכל כך הרבה בתים שבהם, בין המטבח לסלון, האשה מדברת בקול צייתי, מְרָצָה, משתדל, מבוהל, קול שדורך על קצות האצבעות.

ומזל, אומרת לנו המחזאית שמתרומם פה דור חדש. וגם לנו, האמהות, הבנות, הנשים, יש חלק במהלך הזה, הדרמתי כל כך שמתרחש ממש מול עינינו שבו גברים צעירים מתחילים לחשוף את הכמיהות שלהם, לגדל ילדים, לטפל בבית, לחשוף רגשות ולעזוב לאט לאט את העמדה הלא קלה בפני עצמה של 'החזקים', המפרנסים, יודעי הכל. ולבנים שלנו אנחנו מאחלות שיהיו אבות בעלי רגישות, שיהיו פרטנרים שרואים מולם אישה שהיא אדם, ולא רק מקור לפרוק זעם או לטיפוח, טיפול, ונחמה. ולעצמנו הנשים מה נאחל, נאחל שנשים תתחלנה להיות נאמנות לנשים לפחות, לפחות כמו שכן נאמנות לגברים.

בילי מוסקונה-לרמן

על מחזה, בעיקר מקורי, מוכרת למי שעובד בתיאטרון, כתקופה סוערת, הפכפכה לעיתים, המטלטלת את השותפים לה כאילו נטלו חלק במסע על אנייה בים רוגש. היעד אליו מנווטים אולי ידוע וברור, נמל היציאה מוכר, אך המרחק ביניהם משתנה בהתאם למזג האוויר המתעתע בכולם. נתיב השיוט מתארך או מתקצר, נרגע ונסער חליפות, וכל יום צופן בחובו הפתעה וחושף את אנשי המסע ברגעי פגיעות ולחץ קשים. אך בין האנשים, שאך אתמול היו זרים זה לזה, נוצרים קשרים אינטימיים, קשרים לגורל משותף, מעין קשרי משפחה שכמו הייתה שם מאז ומעולם. לרוב, צריך לומר, מתאיידים הקשרים האלה, סמוך להגעה לנמל היעד, והיו כלא היו.

המשפחה הקטנה של תפוחים מן המדבר קראה את הסיפור המקורי של סביון ליברכט, ואת המחזה שאותו היא עצמה עיבדה, והתאהבה. במשך תהליך העבודה עמדת משתומם לנוכח עומק המעורבות של שתי המנהיגות של המשפחה - לאורה ריבלין ורבקה נוימן. שתי הנשים המופלאות האלו גילו שאיפה סוחפת ובלתי פוסקת לשכלל עד לעייפה את הסיפור הבימתי, את מהלכי הדמויות, את מערכת היחסים בין הדמויות ואת התפניות הדרמטיות המתבקשות בתוך הסיטואציה העקרונית.

לעיתים קרובות הייתי נטוע במקומי, על כסא הבמאי, במשך זמן רב, מבלי שחשתי כלל צורך להתערב. לאורה ורבקה ניהלו את החזרה. הן הסבירו אחת לשניה, ולכל הסובבים אותן, על מה צריך לעבוד, איך, מה לשנות, מה להוריד, מה להוסיף, מה ראוי לבקש מסביון כדי שתפתח, שתקצר, שתאריך. שלושת השחקנים האחרים - עמוס לביא, יונתן פז-בוגנים וגלי בן-גיאת - כולם בעלי יכולת, כשרון מובהק ונוכחות בימתית חזקה, צורפו למשפחה כהרף עין, ולי לפחות נדמה היה שקיבלו את מנהיגותן הנבונה של לאורה ורבקה בטבעיות רבה ומיידית. ובאהבה. זה מדהים כמה אהבה נוצקה לתוך עורקי העבודה הזאת. והומור ושובבות ורכילות וכאב וחמלה. ואוכל. לא הפסקנו לאכול, בעיצומו של משטר דיאטטי קפדני, כמוכן.

רבקה דאגה לפת שחרית, מדי יום (מה, לעזאזל, נשאר לה מהמשכורת?) היישר מתנורי האפייה של שוק הכרמל. בורקס שחין לא טעם ובשקית נפרדת מאפים מתוקים. ולימים מיוחדים - לבנה וזיתים. וערק. מדי יום הצטרף בן משפחה נוסף למספקי המטעמים ועל השולחן נערמה גבעת אוכל, ולא היה רגע בכל שעות החזרות שמישהו מאתנו לא חדל לנשנש מתוכה. כמו חתולים רעבים ליד צלחת של בעל בית נדיב ואוהב חיות.

החן והקסם של שתי הליידים הללו הוא מן המפורסמות, אך עמידתן במבחן יומיומי, גם בחמסינים, הוא חסד מופלא.

בחוכמה נהגה רבקה נוימן כאשר כינסה את כולנו לארוחת סופריטו שפתיים-ישקו שבישלה במטבח הפרטי היפהפה שלה, בסוף רחוב הרצל, דווקא באמצע תהליך החזרות. משוחררים מהמתח הטבעי של ערב בכורה, זללנו וצחקנו ושתינו כמו שרק נוסעי האנייה מהמשל יכולים, אולי בשל הידיעה הנסותרת שסופו של המסע יפרק את המשפחה האהובה הזאת ויצמיח, כנראה, חדשה, על בסיס אותם חוקים אנושיים כל כך האפשריים רק בתיאטרון.

עודד קוטלר ספטמבר 2006

רבים שגדלו בארץ בשנות השישים והיו חברי תנועת נוער, רקדתי ריקודי עם. המעגל הסגור, הידיים האוחזות והצעדים הפשוטים, הרפטיביים, סחפו אותנו פנימה והעצימו את תחושת השייכות. זקיפות הקומה והרקיעות על הקרקע, לעתים קרובות ברגליים יחפות, המבט המופנה תמיד פנימה, אל תוך המעגל – אלו היו מאפייניו של הטקס החברתי של ריקודי העם. אנחנו היינו ישראלים ללא מרכאות וריקודי העם היו הפולקלור שלנו.

פולקלור ותרבות עממית הם חלק מההגדרות של לאום. תפיסה זו נעוצה באידיאולוגיה רומנטית מהמאה ה-18. אידיאולוגיה זו קושרת בין פולקלור עתיק "אותנטי" של קבוצה תרבותית, להגדרתה המחודשת בעידן המודרני כקבוצה בעלת זכויות לריבונות. גם התנועה הלאומית הציונית תפסה את העם היהודי כבעל מקורות אתניים משותפים ולכן בעל זכויות לאומיות. אבל הפולקלור היהודי-גלותי לא סיפק את הישוב הציוני בארץ ישראל, משום שהציונות ראתה את עצמה כמהפכה נגד עולם היהדות המסורתית. יצירת פולקלור ציוני הייתה לכן, פרויקט דחוף, שכל העוסקים בתחום התגייסו אליו בלהט.

בראשית ההתיישבות הציונית בארץ ישראל היו ריקודים עממיים ממרכז ומזרח אירופה והחלוצים החילוניים רקדו אותם כפי שהכירו אותם בארצות מוצאם: ההורה הרומנית, קרקוביאק פולני, קזצ'וק רוסי, פולקות שונות ורונדו.

אחר-כך, בשנות השלושים והארבעים, נוצרו בארץ ישראל לראשונה ריקודי עם מקורים, במסגרת מאמץ מודע וממוסד ליצור תרבות "עברית לאומית" בארץ ישראל, בדומה לתחיית השפה העברית, התאטרון העברי, השירה והספרות העברית. כותבת רבקה שטרומן ב"יומן עין חרוד" ב-1944: "הערך החינוכי רב בעיקר בריקודים העממיים וב"גרנות". בריקודים אלה מוכרח המשתתף להתמצא במהירות במרחב ובמעגל, כי אין ריקודים אלה סובלים התבדלות או התפרקות מן החברה. לתמונה הכללית השלמה מוכרח כל אחד לתת את מיטב יכולתו, כי רק אז מורגש הדופק הכללי, נוצר הכוח המשותף, המאורגן, הנותן את השלמות". עם כל הלהט הציוני, המהפכני-סוציאליסטי, יצרה הציונות מבנה פוליטי ואידיאולוגי השואב את הלגיטימיות שלו ממקורות יהודיים מסורתיים. חגים יהודיים קיבלו דגשים חקלאיים, וצוינו בטקסים וסמלים של עבודת המולדת, בשירי מולדת, שלימים נקראו שירי ארץ ישראל, ובריקודי עם שנרקדו במעגלים של מאמינים חבוקים, באקסטזה כמו-דתית. ריקודי העם יצרו את הדימוי של הישראליות בתמונה המוכרת לכל, של ריקודי ההורה ההמוניים עם הכרזת הקמת המדינה.

ההורה שהחלה כפרץ ספונטני של החלוצים, הפכה לאחד מסמלי ההתיישבות העובדת, ובעיקר לסמלה של תנועת הנוער החלוצית. בסוף שנות ה-60 החל לרדת מעמדם של הקיבוץ וההתיישבות החקלאית בחברה הישראלית. החלה להישמע ביקורת על חיי הרוח והתרבות המגויסים שהתמקדו בעולמו של הקולקטיב, והחלה יצירה חדשה אנטי-ממסדית ואישית המתמקדת בעולמו של היחיד, מועקותיו וניכורו. בתקופה זו, עם היחלשותם של הערכים הסוציאליסטיים, החל מעבר של החברה הישראלית לערכים קפיטליסטיים אינדיבידואליסטים ומחלום משותף להכרה בפלורליזם. בעקבות תהליך זה דעכה התופעה האמנותית-חברתית של ריקודי העם והפולקלור הציוני נותר כסמל של תקופה שהסתיימה.

איריס לנה (כוריאוגרפית)

סופרת ומחזאית סביון ליברכט

ילידת גרמניה. בת להורים ניצולי שואה. פירסמה שבעה קובצי סיפורים ושני רומנים, כולם בהוצאת "כתר": תפוחים מן המדבר 1986, סוסים על כביש גהה 1988, סינית אני מדברת אליך 1992, צריך סוף לסיפור אהבה 1995, איש ואישה ואיש - רומן - 1998, נשים מתוך קטלוג 2000, סואד בסדרת קצרים 2000, מקום טוב ללילה 2002, הנשים של אבא - רומן - 2005.

כתבה שלושה תסריטים שהופקו על-ידי הטלוויזיה שם נדרף (עם עליזה אולמרט) 1989, כיזונים ואורכידיאות 1991, האסיסטנט של אלוהים 1992.

המחזה סוניה מושקט הועלה בתיאטרון הבימה ב-1998. רבים מסיפוריה עובדו למחזות יחיד ולתסריטים, האחרון שבהם הילד של דיאנה בבימויו של אורי ברבש. הסיפור הקצר שכתבה סינית אני מדברת אליך עובד להצגה שזכתה לתשבחות הביקורות ואהבת הקהל.

זכתה בפרס התיאטרון הישראלי לשנת 2004 כמחזאית השנה על המחזה סינית אני מדברת אליך שמוצג בתיאטרון בית ליסין בימים אלה.

בימוי עודד קוטלר

יליד תל-אביב. החל את דרכו התיאטרונית, כשהקים בגיל 15 את תיאטרון הנוער "קלעים" ובמקביל, בגיל 17, החל לשחק בתיאטרון "אהל". במהלך הקריירה שלו השתתף בהצגות רבות בתיאטראות שונים. את שירותו הצבאי עשה במסגרת להקת פיקוד מרכז כשחקן ובמאי. בהמשך דרכו היה חבר האנסמבל והנהלה האמנותית של התיאטרון הקאמרי וייסד עם עמיתיו את "במות השחקנים" באמצע שנות ה-60.

בשנים 1970-1978 שימש כמנהל של תיאטרון חיפה. ביים הצגות רבות של מחזות קלאסיים ומודרניים ועשה בעיקר למען פיתוח מחזאות ישראלית מקורית.

ב-1980 ייסד את המרכז התיאטרוני נווה צדק ואת הפסטיבל לתיאטרון אחר בעכו. ביים את הסרט הישראלי רומן בהמשכים עם חיים טופול בתפקיד הראשי.

כמו כן, ביים את הסדרה הדוקומנטרית משפחה (ערוץ 1), ילד אחד מוצלח ועקבות השטן לטלוויזיה.

זכה חמש פעמים בפרס כינור דוד על משחק ובימוי, בפרס המועצה לתרבות ואמנות, בפרס השחקן הטוב ביותר בפסטיבל קאן על תפקידו בסרט שלושה ימים וילד, בפרס יו"ר הכנסת 1982 על תרומתו החשובה לאמנות התיאטרון בישראל וכאות הוקרה על הקמת מרכז התיאטרון בנווה צדק. כן זכה בפרס מרגלית לשנת 1984.

בשנים 1985-1990 שימש כמנכ"ל האמנותי של פסטיבל ישראל, ועד 1998 שימש כמנכ"ל תיאטרון חיפה. בתיאטרון באר שבע שיחק את מרטין דייסרט באקווס, פרופ' היגנס במחזמר גבירתי הנאווה, ולאחרונה בתיאטרון הרצליה, טובי באיזון עדין. בתיאטרון בית ליסין ביים את ההצגות פופקורן, מלאכת החיים, מבזק חדשות, סינית אני מדברת אליך וכן גילם את התפקיד הראשי של גאס בהצגה אונור.

בימים אלה נתבשר שזכה בפרס עיריית תל-אביב ע"ש חזנבלום למפעל חיים בתיאטרון.

עיצוב תפאורה אורנה סמורגונסקי

בוגרת תואר שני במגמת עיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב.

עיצבה תלבושות להצגות: אופרת היהודים עכו 1992. בתיאטרון חיפה: הכפיל, המיליונרית מנאפולי, להיות או לא להיות, תפאורה ותלבושות לדוד מקייפטאון. בתיאטרון באר שבע: עיצבה תלבושות להמתחזה, בתיאטרון הקאמרי: עיצבה תפאורה ותלבושות לרצח, חברות הכי טובות, אויב העם, המפקח, המפיקים ועוד. בתיאטרון הבימה עיצבה תפאורה/תלבושות לשלוש נשים גבוהות, הדיבוק, תמרה, מועדון האלמנות העליזות ועוד.

בתיאטרון בית ליסין עיצבה תפאורה/תלבושות להצגות: הרולד ומוד, ביאנקה, סתיו ימיו, "אמנות", סילביה, ספר הג'ונגל (בשיתוף טמיר הפקות וערוץ הילדים) שבעה, ערפל, הקונצרט, ז'קו, מבזק חדשות, סליחות, אלטלנה, פלדה, ריגוש ועוד.

באופרה: נבוקו (טוקיו - יפן).

עיצוב תפאורה דרור הרבזון

בוגר תואר שני במגמת עיצוב תפאורה בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. (שם שימש גם כמרצה ב-1992).

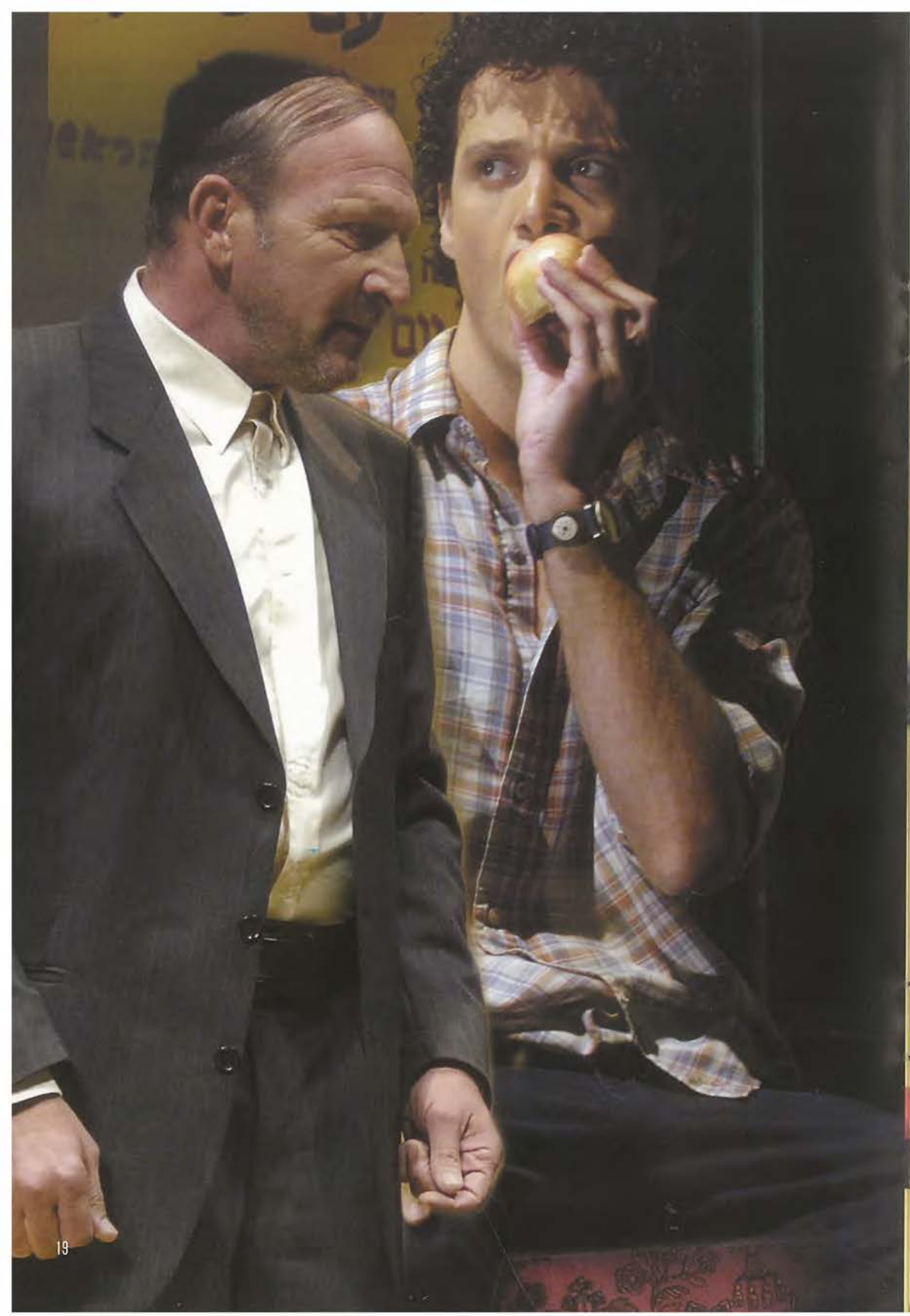
עיצב תפאורות לאופרות: וויצק (התזמורת הפילהרמונית הישראלית היכל התרבות), אידומינאו (האופרה הישראלית החדשה), חידש תפאורה לסוויני טוד, פאוסט (האופרה הישראלית החדשה), נבוקו (טוקיו - יפן). עיצב תפאורות להצגות: בתיאטרון הקאמרי: אנטיגונה, פולארד, תיקון חצות, רצח, אורי מורי, אויב העם, המפקח, המפיקים ועוד. בתיאטרון הבימה (שם שימש כמעצב הבית לעונת 93/94): לילות הדבש והאימה, הקוסם מברוקלין, נושים, העלמה והמוות, זעקי ארץ אהובה, תמרה, מועדון האלמנות העליזות ועוד. בתיאטרון באר שבע: מעקב באפלה, פרלוד לנשיקה. אנסמבל עיתים: ויאמר וילך, וישתחו. בתיאטרון חיפה: להיות או לא להיות, חצוצרה בוואדי, פירוק ועוד. בתיאטרון בית ליסין: דואט לאחת, חמץ, קידוש, שבעה, ביאנקה, כחול בעור, ערפל, ארוחה עם חברים, אלטלנה, הקונצרט, ז'קו, מבזק חדשות, סליחות, פלדה, ריגוש ועוד.

עיצוב תלבושות עפרה קונפינו

למדה לתואר ראשון במחלקה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. המשיכה את לימודיה לתואר M.F.A באוניברסיטת N.Y.U, בניו-יורק. עיצבה תלבושות להפקות שונות בתיאטראות בסן פרנסיסקו ובניו-יורק. מאז חזרתה לארץ עובדת עם תיאטראות שונים. בין עבודותיה האחרונות: בתיאטרון החאן: דון פרלמפלין ואהבתו לבליסה בגן ביתו, אשליה, השחף. בתיאטרון הקאמרי: ביבר הזכוכית, האב. בתיאטרון הבימה: מראה מעל הגשר, נמר חברבורות. בתיאטרון הקאמרי בשיתוף עם תיאטרון חיפה: עיר הנפט. בתיאטרון בית ליסין: פיאף, צור וירושלים, סינית אני מדברת אליך.

מוסיקה יובל מסנר

למד באקדמיה למוסיקה בירושלים ובבית הספר רימון לג'אז ולמוסיקה. הופיע והקליט כנגן צ'לו עם מיטב אמני ישראל. היה חבר בלהקות: להקת הרוק טאטו, להקת הרוק פופ בלאגן, ההרכב האתני אנסמבל מזרח ומערב ובהרכב האתני אאורה. כתב מוסיקה וניגן באלבומים: כרמלה גרוס וגנר, בלאגן, רביעיית מסנר, ועוד. כתב מוסיקה להצגות: תיאטרון הבימה: הר לא זז, תמרה. בתיאטרון חיפה: הקאמבק של בוריס שפילמן. באנסמבל תיאטרון הרצליה: כוונות טובות. זוכה בפרס המוסיקה של תיאטרון עכו בהצגה הזוכה סמטת הכיסאות הלבנים ובפרס המוסיקה בפסטיבל הצגות ילדים בחיפה בהצגה שוקולד.

עיצוב תאורה עמיר ברנר

למד בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב, במגמת עיצוב. שימש כמרצה לתאורה באוניברסיטת תל-אביב ובסמינר הקיבוצים. עיצב תאורה ללמעלה מ-300 הצגות תיאטרון, מחזות זמר, קונצרטים, תכניות טלוויזיה ואירועים. בין עבודותיו: בתיאטרון הקאמרי: עקר בית, הצמה של אבא, עיר הנפט, המלביש, עולמה של איימי, מעיין גופרית. בתיאטרון הבימה: ארטון, מותו של סוכן, מניין נשים, זוגיות, אבנים בכיסים. בתיאטרון החאן: קילר ג'ו, אנטיגונה, נוף ילדות, קולות אחרים, נדל"ן. בתיאטרון חיפה: גבולות, כובע מלא גשם, נשף מסיכות. בתיאטרון באר שבע: אקווס, ביבר הזכוכית, יש לי כנרת, אחרון ימיה, הלב הלבן, הוכחה, הזכייה הגדולה, מים גנובים, שירה, בין חברים. בתיאטרון בית ליסין: סילביה, כחול בוער, ערפל, ז'קו, החדר הכחול, ריגוש. עיצב תאורה למחזות הזמר: טרזן, חסמבה, הלב, פיטר פן, ספר הג'ונגל, צלילי המוסיקה, יוסף וכתונת הפסים '93. בפסטיבל ישראל: נמר בראש - ערב לכבוד ניסים אלוני, פסטיבל ישראל 1997, לאופרה אדיפוס רקס 1998, למופע הפתיחה דאוס אקס מכינה, של קבוצת "קליפה" 2001, ולמופע אני ואתה - מיקי גבריאלוב בברית הסולטאן 2002. עיצב את התאורה לטכס הפתיחה של המכבייה ה-17 באצטדיון רמת גן.

תנועה איריס לנה

בוגרת האקדמיה למוסיקה ומחול ע"ש רובין בירושלים. מלמדת תנועה בבה"ס הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. עוסקת בהיסטוריה של המחול. מחברת תנועה וכוריאוגרפיה לתיאטרון. מעבודותיה: כוריאוגרפיה לסרט סיפור חצי רוסי. בתיאטרון לילדים ולנוער: מעלה קרחות, שמונה בעקבות אחד, קינדרטרנספורט, הלילה הזה. בתיאטרון האידיש: האטעל אמעריקאנא. בתיאטרון הספרייה: הבלון האדום, יופי של מלחמה. בתיאטרון הרצליה וצוותא: ים. יבשה. ים. בתיאטרון הקאמרי: כובע הקש האיטלקי, יום במוותה של ג'ו, עיר הנפט. בתיאטרון חיפה: יתוש בראש (פרס התיאטרון הישראלי לכוריאוגרפיה 2000), נשף מסכות, הצנזור, סוחר הגומי. בתיאטרון הבימה: כריש פטיש, חבילות מאמריקה, מנין נשים, מאמי, ארטון, שמונה נשים. בתיאטרון באר-שבע: אצבע אלהים, יונו והטוס, עלי כנור (מועמדות לפרס התיאטרון 2005). בתיאטרון בית ליסין: מתנקשים, הקונצרט, קול קטן (מועמדות לפרס התיאטרון 1998), אני לא רפופרט. חיברה את הריקודים למופעי פרס התיאטרון הישראלי 1999 ו-2002, ולמופע הענקת פרס מפעל הפיס 2004. כמו כן מעצבת תנועה למקהלות, חבורות זמר ומוסיקאים.

למדה

באקדמיה למוסיקה ולדרמה בלונדון L.M.D.A. היתה בין מייסדי "במת השחקנים" והשתתפה בהצגות המבנה הזה נועד להריסה, מלוקולם הקטן ומלחמתו בסריסים. ב-1970 עברה עם "במת השחקנים" לחיפה והשתתפה בין השאר בהצגות: הימים הבאים, חפץ - פוגרה, חשמלית ושמה תשוקה - בלנש, מטאמורפוזת, לילה במאי, נפש יהודי, פלישתנאית, טרטיף, ציפור מתוקה של נעורים, עם נפש יהודי ופלשתינאית הופיעה בפסטיבלים של אדינבורו, לונדון, ברלין, וושינגטון, שיקאגו וניו-יורק. כמו כן השתתפה בהצגות: בתיאטרון הבימה: בגיל שתיים עשרה חזיונות סימון מאשאר - סימון מאשאר, קרב של שחור וכלבים, העלמה והמוות, מקבת - לידי מקבת. בתיאטרון הקאמרי: המורדים, מעיין הגופרית. בתיאטרון החאן: השחף - ארקדינה, השיבה למדבר - מאתילד. בתיאטרון צוותא: סטריפטיז אחרון, פסודובלה. בתיאטרון באר-שבע: שלוש אחיות - מאשה, באופן יחסי, הרציף המערבי,

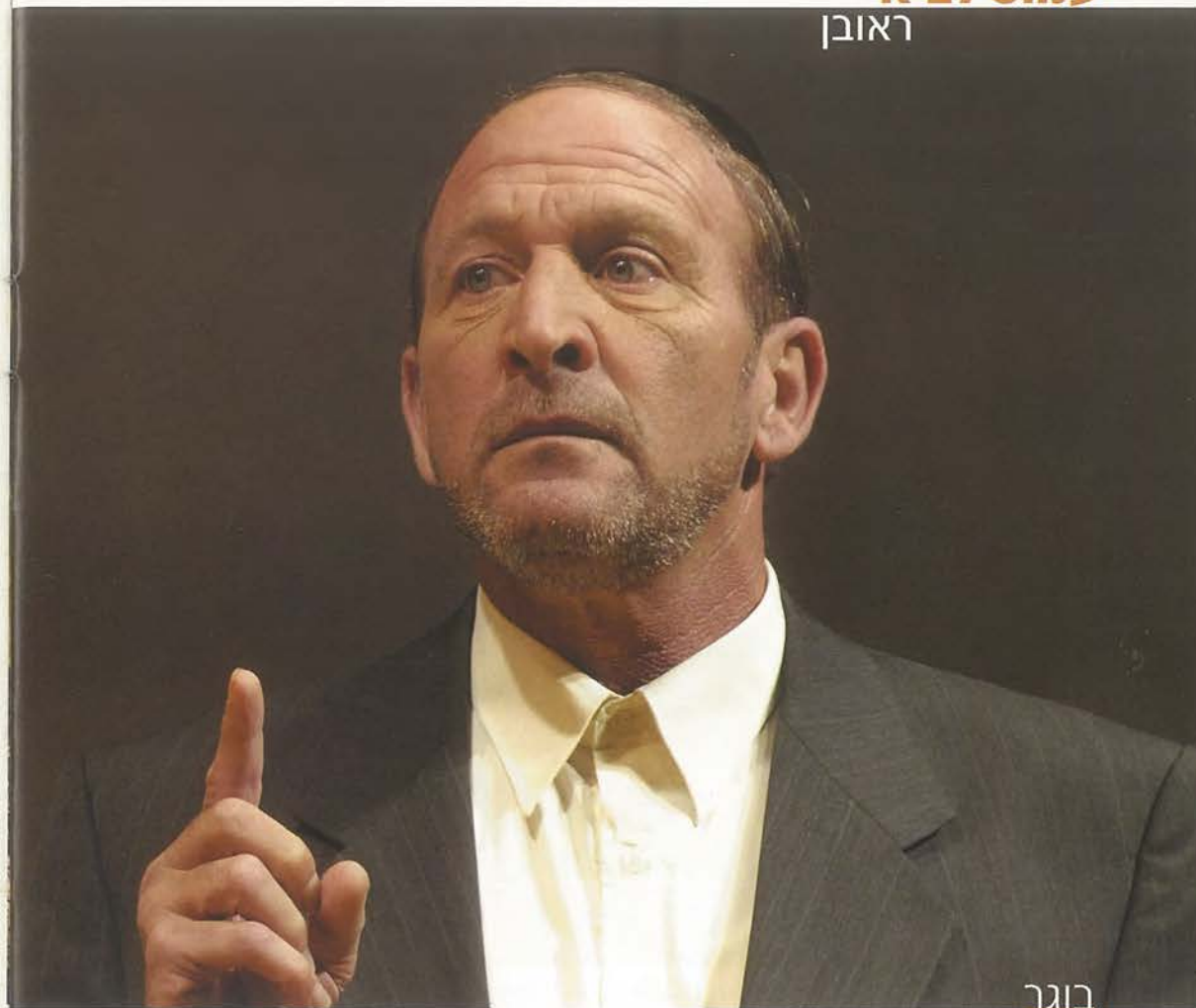

ילדת

יונו והטווס - יונו. בתיאטרון בית ליסין: התאונה, אונר. באנסמבל תיאטרון הרצליה משחקת כיום: בגלל הלילה ערב פזמוני תרצה אתר, את כל אהבתי לא יכולתי לספר ערב מוסיקאלי משירי דליה רביקוביץ. בהצגת יחיד: משם לפו מאת דריו פו, בבוסטון ובארץ. הוציאה שני תקליטי ילדים והצגת ילדים בארץ לא זוכרת משיריה של מריה אלנה וולש. בקולנוע: השמלה, התמהוני, טרנזיט. בטלוויזיה: ליל העשרים, סילבסטר 72, קוראים לי דנה ואני אלכוהוליסטית, האדונית והרוכל, אדלה, קרובים קרובים, חצי המנשה, ארץ קטנה איש גדול, אסתי המכוערת, השיר שלנו. זכתה בפרס רובינא למשחק ובפרס כינור דוד על משחקה בפלשתינאית ובסדרה קרובים קרובים. בפרס שחקנית השנה על משחקה בשיבה למדבר. תמרה מחזה ראשון מפרי עטה הועלה בהבימה ב-2001. המחזה כוונות טובות שנכתב על ידה הוצג בתיאטרון הרצליה ב-2005.

קיבוץ משמרות. בוגרת ניסן נתיב. השתתפה בהצגות רבות, ביניהן: בתיאטרון הקאמרי: הנשים האבודות מטרויה, נשים בצמרת, מידה כנגד מידה, רכוש נטוש, בית ברנרדה אלבה, דוניה רוסיטה, דבורה בארון ועוד. בתיאטרון הבימה: כריתת ראש, נשואי פיגרו, מדאה, פרוייקט שטרנהם, פרגודים, אליס בארץ הפלאות, משפחה ועוד. בתיאטרון חיפה: הזכיה הגדולה, סוחרי הגומי. בתיאטרון החאן הירושלמי: נופלים בפח, מוכרח להיות עוד משהו. בתיאטרון באר שבע: בית ברנרדה אלבה, רומיאו ויוליה, הסערה, מלכת שבא, שלוש אחיות, ציד המכשפות ועוד. בתיאטרון בית ליסין: הבית של מרווין.

בקולנוע: טרילוגיה של אסי דיין: החיים על פי אגפא, שמיכה חשמלית ושמה משה, מר באום. תל-אביב ברלין, אלף נשיקות קטנות, ברלין ירושלים, האסונות של נינה, אדמה משוגעת ועוד. בטלוויזיה: ארוחת עשר, כאילו כלום לא קרה, לילה ללא לולה, המדריך המלא לכיסוי התחת, עכשיו או לעולם לא ועוד. זכתה בפרסים: מאיר מרגלית על תפקידה ברכוש נטוש, בזיק - על תפקידה בדבורה בארון, שמוליק סגל - על תפקידה במשפחה, פרס האקדמיה לתיאטרון על תפקידה בכריתת ראש, פרס האקדמיה לקולנוע - על תפקידה בתל אביב ברלין.

בוגר

בית הספר. לאמנויות הבמה בסמינר הקיבוצים. השתתף בהצגות: בתיאטרון באר-שבע: בית הקפה, המתחזה, החטא ועונשו, אשת האופה, המלאך הכחול, הוא הלך בשדות, ירח שחור, איך למדתי לנהוג, גשם שוטף, רישיון לחיות, אצבע אלוהים, הלב הלבן, פוטו בגדד, לא על זמירים. בתיאטרון החאן: מי תהום, ציד עכברושים, אגממון. בתיאטרון הבימה: סג'ר, מאחורי הגדר, טירונות, עוולה. בתיאטרון צוותא: שדות החיטה הנצחיים, נגמל-סיפור חיים. בתיאטרון בית ליסין: יצרים, טנזי, המלך, בן חור והרבנית.

השתתף בסרטים רבים, ביניהם: מנת יתר, בנות, חימו מלך ירושלים, עד סוף הלילה, המונה דופק, קשר דם, מסוכנת, עלילה. בטלוויזיה: משחק חיון, שכטה, האח של דריקס, קמפיין, מישל עזרא, סיטון, קו 300, תמונות יפואיות. בסדרות: החצר, אהבה מעבר לפינה. זוכה פרס השחקן הטוב ביותר בפסטיבל עכו ובפרסי האוסקר הישראלי על תפקידו בסרטים שחור, נשים וקרקס פלשתינה.

חוגר

בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. השתתף בהצגות: בתיאטרון הספרייה: גריז, טלמכוס קליי, דירתה של זויה, אסקוריאלי, יופי של מלחמה, עד התביעה, זכרונות ברודוויי, ערב שירי וובר, הערב מחזמר, שרים סינטרה. בתיאטרון אורנה פורת: מעלה קרחות. בתיאטרון בית ליסין: הדבר האמיתי, המוחזמר ברנשים וחתיכות. בתיאטרון מסחרי: קטנטנות. בטלוויזיה: ערוץ 2 - מילואים. ערוץ 1 - זאפ לראשון, זאפ בפעם הראשונה. זכה במלגות: קרן שרת, נתן מייזלר, יהודית ומשה זעירי, סנו, לולה שנצר, הילי וחוני פורמן.

למדה

בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. במהלך לימודיה השתתפה בהצגות המילה האחרונה - חואניטה, הבורגנים - טטיאנה, המעגל - זונה, איזון עדין - אגנס, טרטיף - אלמיר, מרי סטיוארט - המלכה אליזבת, משפחת ז'קוב - סוניה. זהו תפקידה הראשון בתיאטרון הרפרטוארי.

תודות

תודה מיוחדת נתונה לגברת **אסתר לוי** ולאחותה **רוזה**, שהובילו אותנו למקום אחר ולזמן אחר בנוף ילדותן, בשכונת אוהל משה בירושלים.

תודה לגברת **מטילדה כהן סרנו**, אשה רבת פעלים השוקדת על שימור השפה הלדינית, הוצאת ספרים וסיפורים בלדינו, ומילון לדיני/עברי.

כמו אסתר ורוזה, אף היא חברה במועדון, אשר עליו אחראית הגברת **דבורה אבידן**, בו הן מספרות סיפורים לקבוצות על ירושלים ומשפחתן, על השכונה ועל השידוכים, שהיו נעשים ליד בורות המים. את סיפוריהן הן רוקמות בחוטים קסומים, נוסטלגיים ומטבלות אותן בהומור שאין לתארו.

הנשים היקרות הללו אירחו אותנו באדיבות וביום סיור אחד מופלא בירושלים, הן הצליחו להקסים את כל צוות התפוחים ולהביא אותנו לתוך עולם, מקום זמן בו עוסק המחזה, ולהנביט בתוך ליבנו השראה גדולה לדמויות, לריחות התבשילים, לתקופה ולניחוח המיוחד של הנפשות הפועלות.

סופריטו

חומרים (לעשרה אוכלים):

- 1 ק"ג בשר בקר לא שמן (רצוי שריר) - חתוך לקוביות
- 5 שיני שום - כתושות
- 4-5 בצלים יבשים בינוניים - חתוכים לקוביות
- 2 כפות שטוחות בהאר או פלפל אנגלי - טחון מלח ופלפל לפי הטעם
- 15 תפודים בינוניים - חתוכים לקוביות שמן (רצוי זית)

אופן ההכנה:

1. לאדות את הבצל במעט שמן עד שיהיה שקוף.
2. להוסיף את השום ולערבב דקה או שתיים.
3. להוסיף את קוביות הבשר ולהשחים על אש גבוהה.
4. לתבל במלח, פלפל ובהאר (אפשר להוסיף מעט קינמון).
5. להוסיף חצי ליטר מרק בשר/עוף או מים ומביאים לרתיחה.
6. מנמיכים את האש למינימום ומבשלים כשעה וחצי.
7. בסיר נפרד מזהיבים בשמן את קוביות התפודים (לא הכרחי בשמן עמוק).
8. מעבירים את התפודים המזהיבים לסיר הבשר ומערבבים בעדינות.
9. מוסיפים מרק/מים בגובה שני שלישי ומתקנים תיבול לפי הצורך.
10. מבשלים יחד עוד שעה ולפרקים מטלטלים את הסיר כדי שהנוזלים ישטפו את הכל.

* יש גרסאות "אדומות" לפיהן עם המרק או המים מוסיפים עגבניות חתוכות ורסק עגבניות ויש גרסאות "צהובות", שעם הבצל מוסיפים כפית שטוחה של כורכום.

בהצלחה ובתיאבון

עוזי לוי

Apples from the Desert

A new Israeli play
Written by **Savion Liebrecht**

Director: **Oded Kotler**

Set designers:

Orna Smorgonsky and **Dror Herrenson**

Costumes designer: **Ofra Konfino**

Music By: **Yuval Mesner**

Lighting Designer: **Amir Brenner**

Movement by: **Iris Lana**

Cast:

Leora Rivlin

Victoria

Rivka Noiman

Sara

Amos Lavi

Reuven

Yonatan Paz-Buganim

Dubi

Gali Ben-Giat

Rivka

Sarah, the sister of Victoria Abarbanel, is shaken by the rumor: Rivka, Victoria and Reuven's only daughter was seen, heavens above, with a young man at the entrance of a cinema in Jerusalem. The sisters try to separate the lovers but end up being charmed by the match. Rivka fell in love with a kibbutznik. A romantic, juicy and surprising play about the unstoppable will of the heart, about the love of sisters that overcomes all obstacles, and about the wonderful taste of apples from the desert.

A new play by the internationally renowned writer,
and winner of the Israeli Theatre Award, Playwrighter of the year 2004.

Length: 2 hours, incl. intermission

First Performance: 29.9.2006

רפרטואר תיאטרון בית ליסין 2006-7

יומנים

מחזה ישראלי חדש

מאת אורן יעקובי
בימוי: קארין סיגל

הגר

מאת יוכי ברנדס | ע"פ רומן פרי עטה
עיבוד ובימוי: דורונה בן-דור

נהג, ציירת

מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

תה

מחזה ישראלי חדש

מאת רוני פינקוביץ' ובבימויו

סיבת המוות

מחזה ישראלי חדש

מאת יעל נביא
בימוי: נויה לנצט

שיר פרידה

מחזה ישראלי חדש

מאת אילנית סוויסה
בימוי: קארין סיגל

תלמידי ההיסטוריה

הלהיט מבמות לונדון לראשונה בישראל
מאת אלן בנט

הם יורים גם בסוסים

עפ"י הורס מקוני
עיבוד: שלומי מושקוביץ'

הוכחה

מאת דיוויד אוברן
תרגום: שמוליק לוי

הדוד וניה

מאת אנטון צ'כוב
תרגום: שלומי מושקוביץ'

אהבת חיי

מאת ז'ואו פאלקאו
תרגום: מרים טבעון

גיבורי חיל

מאת ז'ראלד סיבלראס
תרגום: דורי פרנס

תפוחים מן המדבר

מחזה ישראלי חדש

מאת סביון ליברכט
בימוי: עודד קוטלר

חיים פרטיים

מאת נואל קווארד
תרגום: דורי פרנס
בימוי: לסלי לאוטון

ריקוד בשישה שיעורים

מאת ריצ'ארד אלפיייר
בימוי: אלון אופיר

מקווה

מחזה ישראלי חדש

מאת הדר גלרון
בימוי: מיכה לבינסון

סינית אני מדברת אליך

מחזה ישראלי חדש

מאת סביון ליברכט
בימוי: עודד קוטלר

זהות

מאת סטיבן בלבר
תרגום: שלומי מושקוביץ' ודניאל גנור
בימוי: רוני פינקוביץ'

פילומנה

מאת אדוארדו דה-פיליפו
תרגום: שלומי מושקוביץ'
בימוי: רוני פינקוביץ'

ריגוש

מחזה ישראלי חדש

מאת הלל מיטלפונקט ובבימויו

החולה ההודי

מחזה ישראלי חדש

מאת רשף ורגב לוי
בימוי: אלון אופיר

קפה ערבה

מחזה ישראלי חדש

מאת גורן אגמון
בימוי: רוני פינקוביץ'

יחפים בפארק

מאת ניל סיימון

תרגום: שמוליק לוי
בימוי: לסלי לאוטון

לחיי ההצלחות שבדרך

עשרות שלאגרים, מאות הצגות, 30 סדרות מנוי ועשרות אלפי מנויים עושים את ההבדל והופכים את תיאטרון הצפון למפעל המנויים הגדול והמצליח בישראל, המביא מדי שנה את מיטב הרפרטואר של התיאטרון הישראלי

רח' בלינסון 41
קרית חיים
טל. 04-8420430

תיאטרון הצפון

PUBLICIS

עד שתוציאו את החברים שלכם למסע שופינג מסורף...

קנו להם giftcard, כרטיס מתנה נטען, לרשת שהם אוהבים כדי שיוכלו לעשות שופינג ולבחור את מה שהם רוצים.

להשיג ברשתות: זארה, סופרפארם, המשביר החדש לצרכן, מליס, ילדוטי, פוקס, אירוקה, מאק, ובמסעדות: עד העצם, צ'ימיצינגה, זוזבורה ומוזס.

• הכרטיס ניתן לטעינה עד לסכום של 1,000 ש"ח • השימוש בכסף לתנאים המופיעים על גבי הכרטיס • הכרטיס אינו כרטיס חוב • כגודלו של סוג זה בחוק כרטיסי חוב התשלום • הכרטיס אינו ניתן להמרה למזומן ולא ניתן עורך בנין שימוש חלקי בכרטיס, אלא תחבוב הפחתה של הסכום הטעון בכרטיס • האחריות בנין כרטיס הפתנה יהיה ברשת בה הוא רוכש

נשמע קאוד יותר חכם.

לתת מכל הלכ למי שאתה אוהב

תיאטרון בית ליסין
בדיזנגוף